

سیده نعیمه زینبی / سمیرا شاهیان

برای اهالی اینجافرقی ندارد شنیده باشد یا جمعه صبح زود باشد یا سر ظهر؛ هر چند دقیقه یک بار صدایی، سکوت فضا را می‌شکند. صدایی که میهم و دور نیست. نزدیک نزدیک است. هیچان دیدن هواپیما در پهنه آسمان در فاصله نزدیک، یا مربوط به کسانی است که میهمان چند ساعته یا چند روز محلات مجاور فرودگاه شده‌اند یا کودکانی که آرزوی خلبانی و پرواز دارند و هنوز آن قدر جسمشان ناتوان نشده است که به عبور بی دریبی هواپیماها، به چشم معضل نگاه کنند. بچه‌ها تازه وقتی می‌فهمند صدای غرش غول‌های آهنی در دسرساز است که معلم مجبور می‌شود چند لحظه‌ای سکوت کند تا هواپیما از روی سرشان رد شود و بعد دوباره پرود سراغ درس! در مختصات زندگی عادی مردم اگر چه جای گله و شکایت باقی است، انگار چاره‌ای جز تحمل هم نیست. آن‌ها می‌دانند که هواپیما خواب و بیدار و میهمان و میزبان نمی‌شناسد. با هیچ کس هم رودر بایستی ندارد. زمان پروازش که برسد، از زمین برمی‌خیزد و سکوت آسمان را می‌شکند. مردم اما به او به چشم بچه‌پر سر و صدای همسایه نگاه می‌کنند که انگار قرار نیست به این زودی هاتر کشان کند. حالا این بچه‌نازآم، عضوی از محله‌شان شده است و با صدای او چگیری‌اش به خواب می‌روند.

وقتی صدا به صدانمی‌رسد

بیر مرد محله طرق وقتی می‌رود حال خواهرش را بپرسد، هواپیماها پشت سر هم، ابرهای پایینی‌ترین بخش آسمان را در می‌نوردند و به زمین می‌نشینند و نمی‌گذارند صدا به صدا برسد. همان پیرمردی که وقتی شور و شوق عابران را برای دیدن هواپیماها از فاصله کم می‌پیند، به شوخی می‌گوید: انگار خلبان‌ها ناهارشان را خورده‌اند و دوباره بازی‌شان شروع شده است. یا دانشجوی محله پروین اعتصامی وقتی از هیاهوی خودروهای بیرون از کتابخانه می‌نالد، می‌گوید: از صدای هواپیما که بهتر است. انگار او باید بین شلوغ و شلوغ‌تر یکی را انتخاب کند. یا میان سال ساکن محله عسکریه که حتی ساعت نشست و برخواست هواپیماها را می‌داند

و دیگر به ماشین سنگین همسایه گیر نمی‌دهد؛ چون همسایه دیگرشان، هواپیما دارد.

این اجبار را دوست دارم

پیرمردی که ۴۰ سال، بزرگ خیابان شهید تونی بوده است، خانه و کوچه و سلام و علیک اهالی و احترام سوپر محله‌اش را دوست دارد و نمی‌خواهد که همسایه‌هایش را بگذارند و پرود در یک آپارتمان ۷۰ متری‌ای ساکن شود که اهالی‌اش خبر از حال هم‌ندارند یا آن پزشک محله پروین می‌گوید: پایین شهر و بالای شهر فرقی ندارد؛ می‌خواهم کنار پدر و مادر باشم. شاید هم دلشان بخواهد که این منطقه را ترک کنند و بروند جایی ساکن شوند که دور از این هیاهو باشد. شاید هم مجبور باشند مانند آن کارگر

محله طرق بگویند: «کجا بروم با این اجاره‌ها؟ مجبورم همین جابنشینم» و برای اینکه نمی‌تواند جایی زندگی کند که خبری از عبور و مرور هواپیماها نباشد، اجبار زندگی در محله‌اش را بپذیرد و همیشه به نداری‌اش، لعنت بفرستد.

شاید به جای اخم، باید خندید

هواپیمای خاطره‌ساز کودکی همه ما آدم‌ها، اکنون مردم‌آزار ساکنان منطقه ۷ شده است. محله‌های همسایه شاید دلشان بخواهد که فرودگاه، این همسایه شلوغ و عیال‌وار که در سال، حدود ۷۰ هزار میهمان آهین دارد، از مجاورتشان به جای دورتری برود. شاید هم به این قانع باشند که فقط شب‌ها آرام‌تر رفت و آمد کنند.

راستی برای همه آن‌هایی که ساکن چندین ساله محله‌های پروین و عسکریه و طرق هستند، چه راهی وجود دارد که بتوانند با این موضوع کنار بیایند؟ آیا می‌شود این همسایه ۵۴۰ هکتاری را جای دیگری برد یا راه دیگری را باید انتخاب کرد؟ چیزی شبیه استفاده از پنجره‌های دوجداره و عایق بندی صوتی ساختمان‌ها. شاید از یک جایی به بعد باید به هواپیمای شیطان همسایه به جای اخم، خندید و پذیرفت که او هم حالا دیگر بخشی از هویت محلات اطرافش شده است و باید نیم‌نگاهی به مسئولان امر انداخت که قرار است برای تسکین این همسایه‌های صبور چه کنند؟

وقتی قرار است در صحنه

رئیس کمیسیون خدمات شهری، بهداشت، سلامت و محیط زیست:

مردم منطقه در خواستشان را به شورای شهر بدهند

آلودگی‌های هوایی و صوتی، آشکارترین مزاحمت ناشی از عبور و مرور پرونده‌های غول پیکر آهنی از روی زندگی ساکنان منطقه ۷ است. دور از انتظار نیست که دیگر، همه مسئولان شهری و استانی از این مشکل همسایگان فرودگاه بین‌المللی مشهد باخبر باشند، بنابراین فقط طرح کردن مشکل و تلاش برای دریافت پاسخ، در موقعیت کنونی راهی جزین نیست ندارد، اما می‌توان درخواست مردم را در قالب پیشنهادهایی به نمایندگان شورای اسلامی شهر منتقل کرد. در همین زمینه با دکتر محمد حاجیان شهری، رئیس کمیسیون خدمات شهری، بهداشت، سلامت و محیط زیست، صحبت می‌کنیم که پاسخ‌های معقول و راه‌گشایی برای اهالی منطقه ۷ دارد.

می‌خواهیم نظر صریح این عضو شورای شهر را درباره این پیشنهاد بدانیم که «ما می‌دانیم جابه‌جایی فرودگاه کار آسانی نیست و موافقت‌های کشوری، بودجه‌ای کلان و زمانی طولانی را می‌طلبد، اما آیا نمی‌توانیم به جای فقط اندیشیدن درباره جابه‌جایی فرودگاه، تسهیلاتی برای

رفاه بیشتر به شهروندانی بدهیم که در این نقطه از شهر زندگی می‌کنند؟ مثلاً تسهیلاتی برای استفاده از پنجره‌های دوجداره از سوی شهرداری یا فرودگاه؟» دکتر حاجیان پاسخ می‌دهد: بله، نصب پنجره‌های دوجداره که آلودگی صوتی را کمتر می‌کند یا استفاده از مصالحی در ساختمان که باعث جذب صدای می‌شود، یکی از راه‌حل‌های کوتاه مدت بعد از دوراه‌حل اساسی یعنی ساخت باند سوم و جابه‌جایی فرودگاه است. شاید بشود؛ البته در حال حاضر فقط یک پیشنهاد است. باید مشاور فرودگاه مشهد بررسی کند در منطقه ۷، کدام محلات بیشتر در معرض آلودگی‌های هوایی و صوتی هستند و پس از تصویب این پیشنهاد، شهروندان بابت استفاده از تسهیلات با سود پایین به فرودگاه یا شهرداری معرفی شوند تا برای بهسازی محیط زندگی‌شان اقدام کنند، همچنان که در بعضی شهرهای بزرگ، دیوار عایق نصب می‌شود تا صدا را جذب کند.

«هر صندلی هواپیما، برابر ۳۰ خودرو و آلودگی دارد

او با اشاره به اینکه آنچه بیشتر از همه اهمیت دارد، آلودگی‌های جوی در محیط زندگی آن‌هاست، می‌گوید: روزانه حدود ۲۰۰ هواپیما در فرودگاه مشهد نشست و برخاست می‌کنند و هر صندلی هواپیما هم برابر ۳۰ خودرو، آلودگی ایجاد می‌کند که عدد بزرگی است و با توجه به اینکه مردم ساکن در آن قسمت از شهر، تمکن مالی ندارند، باید از طریق پرداخت تسهیلات که مسکن و موقت است، مهم‌ترین مشکل آن‌ها که آلودگی‌های ناشی از رفت و آمد هواپیماهاست، حل شود.

سوال بعدی را این‌طور از رئیس کمیسیون خدمات شهری می‌پرسیم که آیا می‌توانیم به عنوان رابط بین مردم و مسئولان، درخواست کنیم که پیش‌دادن تسهیلات رفاهی به همسایگان فرودگاه را در صحن علنی شورای مطرح کنیم که او پاسخ می‌دهد: مردم منطقه ۷ تقاضایشان را از طریق شورای اجتماعی محلات به شورای اسلامی شهر بدهند تا نمایندگان

باتوجه به آن، کاری انجام دهند.

حاجیان می‌افزاید: البته مسئولان فرودگاه تاجایی که توانسته‌اند، در هواپیماها تغییراتی داده‌اند تا در نیمه شب باشند ولی در طول روز هم هستند، فقط اندازه‌ای از دسی‌پل را می‌توانند تحمل کنند و بیشتر از آن، آزار انسان می‌شود. این نماینده شورای شهر در راستای پیشنهاد بیان می‌کند: می‌شود تفاهم‌نامه‌ای بین شهرداری و فرودگاه هست تا شهروندانی که تحت تأثیر مزاحمت‌های فرودگاه هستند تسهیلاتی چون نصب پنجره‌های دوجداره و دیوارهای همچنین می‌توان قوانین مهندسی خاصی برای ساخته وضع کرد و در باره عملی شدن این پیشنهاد می‌گوید: پیش‌است اولی نیاز به بررسی دارد.

دکتر حاجیان همچنین در باره پیش قدم شدن شورای رفاهی و ورزشی به همسایگان فرودگاه توضیح می‌دهد: دستگاه‌های تعیین تکلیف کنیم ولی شهرداری می‌تواند هواپیمایی، تسهیلاتی برای شهروندان در نظر بگیرد. کمیسیون بودجه شورای شهر خواهد بود.